

Tisziók

Szerkesztőség és kiadóhivatal
Szeged, Kálvária-utca 14.
Telefon 10-84.

Ára 20 fillér

Megjelenik minden szombaton
Második évfolyam I. szám.
1935. január 5.

Farsang.

A kalendárium-gyártók,
Hétköznapok közönyébe
Akit beleszúrnak néha
Egy-egy ünnep-rangot,
Ezt ugyan jól kitalálták,
Amikor az esztendőre
Rászabták a
Nyolchetes farsangot.
Jól van, jól, hisz keserűség
Rosszkeve telik bőven,
Sok örülni valónk nincsen
Semmi jövődöben,
A hónapunk zűrzavaros
Ecetes a mézünk
Megyünk, megyünk, igyekezzünk,
Csak nincs érkezésünk,
Az a nyolc hét azért hosszú,
Rosszul van az, nagyon rosszul,
Az idő a homlokunkra
Jegyzi úgyis ráncát,
De még munkának is szörnyű
Két hónapon át forogni
A bolondok táncát!

Mit gondoltok, mi lesz velünk
Nyolc téli hét múlva,
Hisz a világ úgyis régen
Meg van bolondulva!
Sok szeretet lóg a száján,
Szívében egy csepp se,
S mért lemállott az arcbőre,
Azért van kifestve.
Sanda szemmel néz a gyerek
Az apjára, apa a gyerekre, —
Ámde nyolchetes a farsang,
Mulassatok, ugrálgatok,
Telik bőven dáridóra,
Vacsorákra, pezsgős ebédekre!
Hogy kívül a nyomor ordít,
Hogy utolsó percét éli
A megölt szemérem,
Ez csak néhány gáncsoskodót
Birizgálhat, kérem,
Akik még nem látjátok, hogy
Reménységünk nem rózsaszín,
Hanem dühös-bordó,
Járgátok csak a bolondját,
Azt hiszitek, tán parketten,
Pedig egyszer rájöttök, hogy
Puskaporos hordón!

Én vagyok a falurossza egyedül ?
A faluban más rossz is van nemcsak én ! . . .

A rejtélyes ismeretlen.

*Éjszaka történt, éjjél táján,
Tizenkét s egy óra között,
A Kárász-utcán két detektív
Egy úrral összütközött.
Az úr azt mondta: Száz bocsánat!
Aztán loholt az istenadta,
De fürge volt a két detektív,
S a frakkja végét megragadta.*

*Szó, ami szó, az ismeretlen
Rejtélyes alak volt nagyon,
Kissé pojácás a ruhája,
Habár kincset érő vagyon,
Fejébe nyomott csörgősipka,
Mellén megannyi kotilon ...
..., Szóval a nyomozás megindult
A legszélesebb alapon.*

*Innen az úr el nem menekszik,
Míg meg nem mondja a nevét,
(Szegény legény tapogatózva
Nézett az utcán szerteszt),
Hát hogyha rosszba jár, gonoszba
Hiszen a bukszája is telt,
Hát hogyha ön az, aki nemrég
A Fenyő-cégnél vizített!*

*De magát gyorsan összeszedte,
S csak nevetett, csak nevetett:
— Kedves uram, ön betörőket
Bennem hiába keresett,
Egyébiránt sincs sok időm már,
Szívem csak egy dolgot kíván, —
Ki itt a maguk gárdájában
A leglegényebb kapitány?*

*Négy detektív-szem összevillan,
Zavarral telt a pillanat,
Emlékben ott sétálnak még az
Erdei lombos fák alatt,
Szemük az ifjúság tűzében
Olyan ábrándosan ragyog:
— Oh uram, a mi kapitányink
Egytől-egyig mind házások.*

*De inspekciónak volna éppen,
Benjáminunk, a Kátay,
Egy szerény csendes aranyifjú,
Nem tanul meg kiáltani,
— Isten neki, menjünk elébe!
A különös ur így szavalt,
És fölkeresték nyomban együtt
Az inspekciónak hivatal.*

*S ott mond a furcsa ismeretlen:
— Uram, a nevem Karnevál,
Épp most kezdődik a szezonom,
Mert hát mulatni csak muszáj,
Azért legyen kegyes irántam,
Hisz nem kívánok oly sokat:
Nyolc hétre átteszem Szegedre
Egész udvartartásomat.*

*Lajoska hallgat bólogatva,
És udvarias lesz nagyon:
Kérem, én sose megyek lépre,*

*Anyukámat el nem hagyom,
Tőlem bokák ficamodhatnak,
Ha szél fú, vagy a hó szítál,
Egyébiránt csak járja kérem
A passzióját, Karnevál.*

*Igy történt ez még kora reggel
Tizenkét s egy óra között,
Szegedre nyolc heti időre
Egy snájdig herceg kötözött,
S mert sok lány szív dobog utána,
Ki csupa jókedv, — evidens,
Hogy rigmusokban így köszönti
Ki szintén soha nem jár bálba,
A komor báli referens.*

Ujszeged piacot kér.

Helyesen teszi, jól teszi. A kellemetlennek is mondható télies időjárás megakadályozza a városi közönséget abban, hogy átjárjon Ujszegedre.

Ideát valahogy csak megvan, értesül minden valamirevaló pletykáról, beveszi, megemészt, terjeszt, — de mit csináljon a szegény ujszegedi ember? Várjon nyárig, amíg Szeged átvonul, hogy ott gyűjtse a pletykára való anyagot?

Mert akármit mondanak, nem csak a kereskedőnek, meg a termelőnek, kell piac. Az események, a pletykák piaca hatalmasabb valamennyinél. (Lásd: Németül a neve Platz. Például: Kihúzták a platzra.)

Ezért érdemel elismerést Moldován gyógyszerész úr, aki hogy úgy mondjuk: a beteg társadalom ütőerén tartja a kezét és tisztában van vele, hogy mire van szüksége az emberiségnek.

Ujszeged kívánságát ezért teljesíteni kell, hiszen Hauser Rezső Sándor egymagában gyenge összekötőkapocs a faiskolák és a cikkezések között.

Fülöp Sándor a színész Szilveszterkor egyik ujságíró barátjával ellátogatott az Emkébe is. Az ujságíró azt kérdezi Fülöptől:

— Ké ... kérlek alássan, mé ... mért van itt ekkora tö ... tömeg?

Fülöp Sándor nagyot csuklik aztán így válaszol:

— Mert so ... sokan vannak!

A haláleset.

A verekedés néha rosszul üt ki, Kisguczi Illés is megjárta. Nevezetesen úgy találta fejbevágni a cimboráját, hogy az szabályszerűen meghalt.

Illést ezért két évre ítélte a bíróság, tekintetbe véve az enyhítő körülményeket.

Aztán elfogytak a felebbezési fórumok is, egyszer be kellett vonulnia a Csillagbörtönbe.

Igen ám, de mi lesz, ha azalatt keresik otthon? A tanyaházak messzire esnek egymástól s a figyelmes gazda előre sajnálja a hiábavaló fáradozót. Előszedi hát a krétát és hosszas tűnődés után felírja a kapura:

KISGUCZI ILLES

haláleset miatt zárva.

Azzal megindul a város felé, mindenütt a düllőkön haladva, Igen elégedett, hogy olyan finoman fejezte ki magát, akárcsak a tett aktualitásakor, mikor is így jelentkezett a tanyai központon:

— Jelöntöm, hogy holtányilvánítottam egy legényt.

Turista kérdés.

— Hogy jutott ilyen görbe utakra?

— Mindig az orrom után mentem.

Megbékéltek-e már az emberek, akik a választások izgalmaiban nem győzték az ellenjelöltjeiket a legélesebb hangon jellemezni?

A felelet:

Nem áruljuk el, melyik kávéházban történt, úgyis ráismernek. Ide jár a legbájosabb, legközvetlenebb közönség. Ha a kártyapartner hibát követ el, Ehrenfeck úr beleboxol a gyomrába s lemarházza.

A terrorizált vendégeket végül is a kávé volt kénytelen megvédeni.

— Hallja, Ehrenfeck, azt mondom én magának, hogy ha nem fogja be azt a mocskos pofáját és még egyszer beleszemtelenkedik a mások játékába, úgy kihajítom, hogy kitöri a kezét-lábát, talán a nyakát is, azonkívül gyomorgörcsöt kap. Maga nimand, aki van.

Ehrenfeck szótlanul felállt a helyéről, kivételesen fizetett, elment.

Két hét múlva egy árverésen találkozott vele a kávé.

— Hát magával mi történt, hogy már nem jár hozzánk gibicelni?

— Szépen jövök, mikor azt ígerte, hogy kirug, hogy mindenem eltörik és gyomorbajt is kapok!

A kávé szent álmélkodással csapja össze a kezét.

— Ha a mai súlyos élet idegessé teszi az embereket, azt még értem. De hogy valaki annyira érzékeny marha legyen, mint maga, azt sose képzeltem volna!

A VÉGZETES IRÁSHIBA.

A világot nem mindig az óriási események irányítják, hanem sokszor egész jelentéktelennek tetsző apróságok is.

Igy derült most világosság arra a rémes szenzációra, amely az elmúlt decemberben érte az egész világot a magyarok kiűldözésével Szerbiából.

Kezdődik a dolog azal, hogy a rácbelügyminiszter nem a legbecézőbb szeretettel kezelte a magyarokat.

— Ki kell őket kergetni az országból! — adta ki a rendelkezést.

A regenstanács azonban másképpen gondolkozott, a minisztert leintette, még pedig sürgönyileg. Tekintve, hogy az ország nehéz anyagi helyzetben van, takarékoskodtak a szóval.

— Egész dolog hatályon kívül helyezendő. Pável hg.

Már most a távirókisasszony épp flörtölt egy komitácival, aki a bőrkesztyű és a bőrnadrág finomító eljárásáról tartott értekezést s hanyagul kopogtatta le a táviratot, amely így érkezett meg:

— Egész tömeg határon kívül helyezendő.

Erre aztán valóban áttették a szegény magyarokat a határon.

Sorok egy albumba.

*Férhez kéne immár menned,
Mint leánynak, ez a tiszted,
Válogatós kis angyalom
Kiválasztottál magadnak
Elvileg egy bakatisztet,
Amde van a honnak olyan
Katonája,
Aki a te kis nyelveddel
Síkra szállna?*

Az orvosság.

Tanyán történt, az anyakönyvi hivatalban.

— *Halomást jelöntök, — mondja a magyar.*

— *Ki a halott?*

— *Édös apám.*

Felveszik az adatokat, közben azt kérdi az anyakönyvvezető:

— *Miben halt meg?*

— *Köhögős betegségben.*

— *Hát elég szomorú, de arra nincs is orvosság.*

— *Van á', hogyné vóna — feleli a fiú, — csakhogynem használ.*

Azzal lehorgasztott fejjel megy ki felé.

Jó ajánlkozás.

— *Maga tehát börtönőr szeretne lenni. Van-e elég testi ereje, főképp erőlye hozzá?*

— *Hogy van-e? Ammondó vagyok, hogy aki nem pariroz, azt úgy hajítom ki, hogy a lába sé éri a földet.*

Óda régi emlékekről.

*Én tölem a város
Akármilyen élénk,
Megmarad a lelkem
Amilyen volt: félnék.
Élek pusztaságban,
Ebben a zshivajban,
Azt se veszem észre,
Ha valahol baj van.
Járkálók az utcán,
Bolondul a világ,
Női divat tombol,
S a divatot látva,
Aradozó szívem,
A falu csendjére
Almodozva gondol:
... Templom előtt gyűlnek,
Az emberek körbe,
Nem tellett toronyra,
A harang az utcán
S a harangláb görbe.*

A hódítás titka Dudás kozmetika!

A társaságbeli hölgyek és urak
kozmetikai szalonja.

uri és hölgyfodrász terem

Tisza Lajos Körut 19 sz.

A gyakornok hibája.

Egy nagykereskedő gyakornokot fogad fel.

— Szép az írása?

— Mindenki dicséri.

— Tegyük próbát. Ott a toll és a papír, írjon valamit.

A fiatalember leül, tűnődik egy sort, aztán írni kezd.

Hazádnak rendületlenül

Légy hive, oh, magyar,

Bölcsöd ez, majdan sirod is,

Mely ápol s eltakar.

A nagykereskedő elolvassa, aztán savanyu arcot vág:

— Sajnálom, kedves barátom, de ha ön költő is, nem alkalmazhatom.

ELCSITITÁS.

A mosogatólány már félórája üvölti a konyhában:

Mi kell, szívem, mi kell,

Mivel csitítlak el?

A gazdája végre kiszól hozzá:

— Hallod-e, Teca, semmi közöm hozzá, hogy mivel csitítod el a szivedet, csak annyit mondd, hogy ha nem hagyod abba, én megtalálom a módját, de nem köszönöd meg.

Sokszorosítást, másolást
leggyorsabban

Wirt és Rengei-nél

Ködvágó Illés mint idegenforgalom.

Mondok oszt, hogy kiez a jó kötésű öreg úr hogy nagyon Izzadhat, mer hogy nincs kalap a fejin, hát aszongyák hogy a deják. Nagyot néztem mer hogy világeletemben nem ügön jártam oskolát azaz én terelgettem a tanítóúr libáit meg a malacait de tudom hogy apró korukban szoktak a népek deják lenni, emmeg elég üdös hozzá hogy most kezgye. Mongya is azér a Nyáljas úr hogy a neve neki a deják de úgy ismeri mindenki, hogy Haza bölcse. Nó akkor a Zisten éltesse sokáig de leginkább egy széket kéne alája tenni mert szörnyen elfárad a sok állásba. Aszondik mögén rá, nem szabad elmozdítani mer ha csak egy minitumra is elhagyja a helyit, mingyár elfoglalják a helybéli okosok, akik annyian vannak hogy Tiszát lehetne velük re Keszteni. Kérdesztem is, mér nem tesszik, ha lehetne, röndös embör tellyesíti a honhaza üdvit Csak azt mongyák mög, mér volt olyan szörnyen okos, micsinált? Mi mást mint kiegyezést Hejnye éle még Mi az, már nem? De kár érte, kiegyeztetne engöm is az asszonnyal, aki úgy leaprehendál ha egy kis bort iszok hogy aztse tudom fíjú vagyoké vagy jány de a fene bele bosszút állok, mer hogy őse tuggy és kint alszok az istállóba a másik tehény mellett, a meg nyalogatja a pofámat, hogy arrúl álmodok hízelög az asszony De erre a szörnyűségre már inni kell egy féllitert hát pihenök, maguk mög várjanak.

Ködvágó Illés
Idegön és Forgalom.

Felelős szerkesztő: KOVÁCS ÁRPÁD.
Kiadja: ABLAKA GYÖRGY
könyvnyomdája Szeged, Kálvária-u. 14.

Ki mit dalolt Szilveszter éjszakáján.

Szegeden nem volt zajos a szilveszteri éjszaka. Annál zajosabbak voltak a kisvendéglő tulajdonosok, a kik felkészültek a nagy dáridóra és a végén nem láttak egy vasat sem. A kávéházak azonban tele voltak, sajnos, annál üresebbek voltak a pénztárcák. Azért mindenki mulatott. A sofőrök például azon mulattak, hogy milyen „jólmege” a bérkocsisoknak, a bérkocsisok viszont azon mulattak, hogy milyen rosszul megy a taxisoknak. Egyszóval azért mulatott mindenki. Erről beszámoltak a lapok. Csak egyről nem. Arról, hogy a város jelesei milyen nótát dudoráztak odahaza, a szent sarokban boldog és meghitt (hányat nem hívtak meg!) sarokban.

Pálffy József polgármester például — mint a szemfüles pupucunk jelenti, — egész éjjel ezt dudorázta, míg az óra le nem ütötte a 12-öt, hogy: Szép ifjuság jójj vissza egy szóra ...

Tóth Béla: Én vagyok a falurosz-sza ...

Rack Lipót tanácsnok ezt énekelte: Kukorica édes málé ...

V. Szabó Géza tanácsnok: Volt szeretöm tizenhárom ...

Katona István tanácsnok: Aki segít a szegényen ...

Bárá Tunkl Tamás: Megverek valakit ...

Csonka Miklós gazdasági tanácsnok: Ha a föld Isten kalapja, árenda a bokréta rajta ...

Scultéty Sándor főszámvevő: Huszonegy, huszonkettő, huszonhárom ...

Berzenczey Domonkos: Betyár volt az öregapám ...

Pávó Ferenc tb. tanácsnok: Elit-tam a böcsületöm ...

Röth Dezső tb. tanácsnok: Édesanyám, ha bemegy ...

Kemenes Tibor tb. tanácsnok: Panaszt tennék, de nincs kinek ...

V. Gombos József tb. ügyész: Megkapáltuk szőleinket ...

Gera József dr. aljegyző: Elmegyek a templom mellett ...

Dobay Gyula dr.: Nem ütik a jogászt agyon ...

Wolf tiszti főorvos: Maga nékem beszélhet ...

Balogh páter: Nem loptam én életemben ...

Papp Ferenc tűzoltófőparancsnok: Ég a kunyhó, ropog a nád ...

V. Irányi László: Sepertem eleget ...

Pálffy György dr. tb. tanácsnok: Én vagyok, én vagyok, én ...

Sziklai Jenő színigazgató: Nem látok, nem hallok, rabod lettem szentem ... (lásd a Király-Színházat).

Wolf Miksa: A faluban a legárva én vagyok ...

Lájer Dezső: Nem lesz a tőke úr mi rajtunk ...

Görög Sándor: Lesz maga juszt is az enyém ... (a színház).

Pásztor József: Sárba taposom a fényképedet ...

Gábor Arnold: Mikor az est mesélni kezd ...

Rácz Antal: Mi-mi-mi-mi mi mozog ...

Körmendy Mátyás: Haragszik a pusztabíró ...

Battla Kálmán cigányprimás: Nyáron vályogot vetek, farsangon muzsikálok ...

Belvárosi kereskedő: Gyere be rózsám, gyere be ...

Végül az inségmunkások, városi kézbesítők, nyomozók, altisztek, szolgálók, ügynökök, pincérek, cigányok, tönkrement iparosok és kereskedők s legvégül a villamos kalauzok ezt énekeltek otthon a dunyha és a paplan alatt, kinek mi jutott, hogy: Eeeej uhnyem, eeeej uhnyem! ...

Most is fújják, ha el nem aludtak.

Lehet-e piacokat áthelyezni s csakugyan olyan nagy zavart okoznának ezzel?

Régi jóbarátok emlékéért idézték fel szilveszteri mulatozókat.

Pompás fácánvacsoráról érkezett a Rokony, — természetes, hogy csak Pálffy Dánielnél történhetett a vacsora, — ejtőzni leereszkedett a kávéházi színészasztalhoz.

— Sok fácánt ettem már életemben, de olyan jót még nem! — andalgott az emlékein. A világon csak Dani ért így az elkészítéséhez.

Szeghő Endre, az akkori színtársulat legelmésebb vesézője, nagyo-

kat nyelt, végül kitört:

— Mit beszél annyit azokról a fácánokról? Inkább hozott volna magával egyet.

Rokony csupa méltatlankodás.

— Nem úgy van az, nem lehet azt csak úgy hozni!

De erre már az asztalt verte Szeghő.

— Micsoda beszéd ez? Ha a negyvenkettes ágyúkat lehet vinni, meg hozni, abba a rongyos kis fácánba se szakad bele senki.

A vak fiatalember halál- lós szerencsétlen- sége az ujszegedi árterületen.

(Saját tudósítónktól.) A napilapok megrögzött ősi szokás szerint elferdítve közöltek egy szenzációs eseményt. Voltaképpen a rideg tényeket akarták eltitkolni, mert tartanak a társadalom megrendülésétől s így találták ki azt a formát, hogy a vakok intézetének egyik ápoltja az iszapba fulladt.

A tényállás ezzel szemben egészen más, habár a riporterek nagyjából megtartották a kereteket.

A szerencsétlenség még a nyáron kezdődött, valóban a Löwy-féle fatelep előtti részben, ahol nagyrészt füzek és kistrészt szüzek lepték el az árterületet. (Ihletett házi poétánk itt írta halhatatlan versét: Szomorú szűz hervadt combja.)

Itt a parton történt jelesen július derekán, hogy egy vakká tett, sőt mondhatjuk: elvakult ifjú július derekát összetévesztette Jucika derekával.

val s azon tartotta a kezét.

Fültanúk állítása szerint Jucika azt mondta az ifjúnak:

— Tekintse védtelen helyzetemet és legyen gavallér.

Már most egyes verziók szerint az ifjú addig a pillanatig nem volt vak, csak azután vált azzá, még pedig a túlbuzgóságtól, amellyel Jucika védtelen helyzetét tekintette. Ugy is, mint gavallér. De meg kell hagyni, hogy alaposan, sőt töviről hegyire tekintette. Ez aztán olyan idegmegfeszítéssel járt, hogy teljesen elvesztette a szem-mértékét, féloldali agyhűdést kapott, december végén pedig kitört a sokáig lappangó katasztrófa: Az immár egészen elvakult ifjú házasságot kötött Jucikával.

Ez a rideg tényállás, a többi csak sötétben való tapogatózás.

K. Igaza van, mint minden határ, a korhatár is a polgármesterhez, mint ügyi hatósághoz tartozik. Ajánljuk, hogy árkolja körül.

G—g. Twain Mark a gondolat-hiányban szenvedő íróknak foszfort szedését ajánlotta. A cethal húzában sok a foszfor. Hetenkint két-három cethal önnek is elég lesz.

R. Az illető bolondja volt az autósportnak. Mikor meghalt, akkor se hagyott hátra mást, csak kilométereket.

r. r. r. A dolog egyszerű. Keressen egy gótot, faragja ki fából és kész a fagót. Irhatja két tével is, ha úgy tetszik.

Nyelvész. Lehet, hogy igaza van. Aragó híres csillagász volt, Kőf pedig norvég milliomos. Kőf örökbe fogadta Aragót és innen származnak a kőfaragók.

Kiáltó szó: Átadtuk a halhatatlanságnak.

Kíváncsi. A never moore nem azt jelenti, hogy nevem Móric, hanem azt, hogy nem használok mórifürdőket.

M. s. Nem felel meg a valóságnak. A Valóság nem professzor, hogy előtte felelni lehetne.

Költő. Irjon egyelőre csak az íróasztala fiókjának s ha megtelt, fűtsön be az egész íróasztallal. Ugyis hideg napok következnek.

I. Hatvani professzor nem mesebeli alak volt. Így aztán a történetnek nincs értelme.

Szegény ember. Hogy mit foglalhat önnél a végrehajtó? Helyet.

A tanyaiak érdekében hasznos foglalkozások és szórakozások lesznek a vámoknál.

A kevés vámkezelő miatt órák hosszat vesztegelnek a vámházaknál a tanyai kocsi. Ezen az állapoton a hatóság is segíteni akar, mert tagjai nemcsak az óraláncot viselik a szívükön, hanem a népek boldogulását is.

Ezért, értesülésünk szerint, tavaszra minden vámház mellett hatósági kocsi épül, hogy a várakozás ne muladjon el hiába.

A kocsmában játéktermeket rendeznek be billiárdozók, huszonegyezők

és bridzsezők számára.

Reggel 7 és 8 óra között szakavatott vezetéssel bicskázó tanfolyam nyílik. (Az előadó egyébként magántanári rehabilitálásra törekszik „A hason-szervi szűrástan”-ból.)

Szünetközökben Nyelveléstani Tanfolyam lesz, összekötve a genealógia tudományával, (lásd nagyanyád, anyád, keresztapád, sőt anyád fantasztikus rokonsága), továbbá anatómiai ismeretekkel.

láttak s aki bizonyára nem teszi ki magát kellemetlenségnek.

Ha meghal: A forrón szeretett férj, illetve apa, azaz sógor, voltaképpen nagybácsi.

Bálon.

— Mondja csak, kapitány úr, mi a különbség stratégia és taktika között?

— Valahogyan úgy magyarázhatom meg, kedves Annuska, hogy a stratégia nagy kereteket jelent, a taktika kis részletkérdés.

— Ahá, értem. Az egyik a vallo-más, a másik a flört.

Hányféle címet kap az ember az ujságban?

Ha megszületik: Izmos, egészséges gyerek.

Ha a szülői háztól megszökik: Szeretett, drága fiú, akinek minden meg van bocsájva.

Ha feleséget keres az apróhirdetéseken: Jó családból való fiatalember.

Ha elvesztette a pénztárcáját: Több gyerekes szegény háziszolga.

Ha a kávéházban felejté az ócska kalapját és helyette egy vadonatúj vizet el: Az a bizonyos úr, akit többen

**EMKE (Horváth)
KÁVÉHAZ**
bohémvilág találkozó
helye.

Szenzációs kombinált női zenekar
játsszik reggel 4-ig.

Tulajdonos: Horváth Szilárd.

(Ez már nem vice!)

Szombaton délután: *Félórás fele-ség*.

Szombaton este: *Ma éjjel szabad vagyok.*

Vasárnap délután: *Fekete szívár-vány.*

Vasárnap este: *Ma éjjel szabad va-gyok.*

Hétfőn este: *Ma éjjel szabad va-gyok.*

Keddem délután: *Félórás feleség.*

A GYÜLÖLT-SÉG OKA.

— Ott gyün a nagy hajó, nézze mán komámasszony.

— Gyün ám, hogy süljedne el mindenestül.

— Mán hogy kívánhatja azt kend?

— Kívánom én, mert arrul esött lé most négy esztendeje a Jánosom pipája a Tiszába.

Mükritika.

Vidéki magyarok nézegetik Klauzál Gábor mellszobrát a kulturpalota parkjában.

— Szép nagy embör, — mondja az egyik.

— Azért mégse helyös, — így a másik.

— Hát már mér ne vóna?

— Mer hogy csak égy lába van, oszt az is ügön vastag.

Vallatás.

A szereplők a fiatalember és a modern lány.

— Mielőtt választ adnék, hogy a felesége leszek-e, néhány kérdésemre kell őszinte választ adnia.

— Igen.

— Lemond a dohányzásról?

— Le.

— Elhagyja a kedvemért a legénykori lump barátait?

— El.

— Megígéri, hogy csak bridzsel, egyébként sose játszik hazardot?

— Meg.

- Az alkohollal szakít.
- Szakítok.
- Este sehova se jár egyedül.
- Sehova.
- Nekem nem mond ellent, minden szeszélyemet vakon teljesíti.
- Ugy lesz.
- Nagyon sajnálom, de egy ilyen pipogya ember felesége nem lehetek.

Szívbeli fájdalom.

— Nyugodjék bele a változhatatlanba, édes bácsi.

— Tudom, hogy bele kell nyugodnom, csak az a rettenetes, hogy ilyen hirtelen hagyott itt a szegény Ninám, Még azt sem mondhatta meg, hogy hova tette a disznók árát.

Az ujévi kismalacnak
Jól lement az ára
Kispénzü családnak is
Jutott asztalára

Kimondani azért mégis
Van szívemnek mersze:
Az juthat malachoz, kinek
Disznaja van, persze.